

то исчерпахъ всяко срдство на убвденіе, пишж ти и азъ малкото тѣзи редовце за да ти обадыжъ че ще си отмстѣжъ. Ты мя не обичашъ! Кога е тѣй то и азъ нѣма да ти допуснѣ да ся наслаждавашъ съ онѣзи коѣто любишь. Нѣма да ся мине недѣля и нѣма да ѣ видишь вече. Напраздно ще да ѣ търсишь. Отмыщеніето ми намѣри способъ. Ще ся настани на таквозъ мѣсто щото суетны ще бѣдѣтъ всичкытъ ти опыты за да ѣ намѣришь. Тогѣзъ оставямъ ти врѣме да размыслишь. Какъ санкымъ любовта ми и прѣданността ми къмъ тебе не сѣ ли достойны за повечко любовь?»

Г. Хрисодактиль прочете и подписеть и остави рѣцѣтъ си да паднѣтъ като мрѣтвы.

— Ахъ сѣдбо, що ми си спазила за старинытъ ми! Охъ злочестина моя! рече. — А при това вы сте еще въ началото. — Въ началото? Какъ така; има ли еще и други? — Този пликъ, гаге, съдържава всичкото ни семейственно безчестіе. — За име Божіе! — Стыдъ е ви казувамъ! Идѣте наурѣдъ, четѣте. Челото на фамиліѣтъ ни е пълно съ петна. — Не знаѣмъ какво ми е! Сякашь че ми иде да умрѣ. — Дързновение! трѣба да узнаете.

И Ерминія измѣкнѣ изъ пликѣтъ друго писмо и каза.

— Помнишь ли Филиппа на майкѣ ни племянника? — Найдобрѣ. — Туй писмо ще ти покаже че не е былъ благоговѣиъ изпълнитель на длѣжноститѣ къмъ честѣтъ на фамиліѣтъ ни.

Г. Хрисодактиль сякашь че излапа писмото.

— О срамотія! О прѣдательство! — Вземѣте виждате и това, рече Ерминія, като му подаде друго писмо. — Туй пикъ що е? попыта Хрисодактиль като гламавъ. — Помните ли съдружника си Филона? — Онзи дѣто умрѣ ли? — Помнѣмъ го. — Е; че и той ли? — Прочетѣте.

И г. Хрисодактиль растреперанъ отъ покъртваніе взе на рѣцѣ писмото.